

слите, а и мислите ви са неопределени, като времето, като мъгливото море и тогава душата ви се изпълва с някаква странна фантастичност, като чели във всяка капка има една душа която стене - душите на мъртвите, вие я гледате, случайно паднала на ръката ви и не бягате от нея, не я махвате - та тя е вашата съдба, не бягате защото физически ви е невъзможно, защото морето ви е свързало със себе си, този стар дявол както се изразяват моряците на Стриндберг и все пак го обичат, свързани с него неразривно. И ето и у Лоти има нещо подобно но само без

